

Arrest

nr. 188 782 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S.(...) N.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U spreekt Dari, Pashtou en kan behoorlijk wat Engels. U werd geboren in het dorp Sardar Beek in het district Qarabach van de provincie Kabul. U heeft twee oudere zussen en drie jongere broers.

U studeerde computerwetenschappen aan de universiteit en volgde daarbuiten ook aanvullende opleidingen, waaronder een cursus Engels. Sinds 2011 was u aan het werk bij Etisalat, een telecommunicatiebedrijf. U werkte in het hoofdkantoor in Kabul en bent doorgroeid tot teamleider binnen de consumentendienst. Sinds u bij Etisalat werkte, woonde u in de stad Kabul en ging u tijdens de vakanties terug naar uw geboortedorp.

Op 21 jauza 1394 (11 juni 2015) had u een training, toen u plots een telefoontje kreeg van iemand die vroeg of u S.(...) van Qarabach was. U bevestigde dit en vroeg hem terug te bellen omdat u bezig was. Drie dagen later, op 24 jauza 1394 (14 juni 2015) werd u inderdaad terug gebeld. De persoon die u opbelde zei lid te zijn van het Islamitische Emiraat en vroeg u om deel te nemen aan de jihad. Hij wou meer bepaald dat u informatie zou doorgeven wanneer bepaalde hooggeplaatste personen zich naar Qarabach zouden begeven. Dit betrof het hoofd van de gevangenis van Bagram, een volksvertegenwoordiger en een commandant van het leger. Ook verdacht hij bepaalde leden van zijn eigen groepering en wilde hij dat u hen ook zou controleren. Deze persoon beloofde u veel geld en zei u te zullen beschermen tegen de overheid. Als u niet akkoord zou gaan, dan zouden ze u vermoorden. U antwoordde dat u niet ging meewerken.

Enkele dagen later kwam u thuis en vertelde u uw vader wat er gebeurd was. Hij zei u niet in te gaan op hun vraag en uw bezigheden verder te zetten, maar wel voorzichtig te zijn. Op 30 jauza 1394 (20 juni 2015) was u onderweg naar uw ouders in Qarabach. Het was toen ramadan. U werd tegengehouden door vier gewapende mannen. Ze sloegen u, omdat u weigerde met hen mee te werken. Onder druk zei u hen dat u hen zou helpen als het Eid was, omdat uw bazen op dat moment niet aanwezig zouden zijn op kantoor. Ze aanvaardden uw voorstel maar sloegen u hierop bewusteloos. U werd wakker in het 20 bedden hospitaal in Qarabach, waar u twee nachten bleef. Rond 7 saratan (28 juni 2015) ging uw vader met de malik naar het districtshuis om uw problemen aan te kaarten. Het districtshoofd zei echter dat hij niets voor u kon doen en gaf uw vader het advies dat u best stilletjes weg kon gaan.

U bleef een week thuis, waarna u opnieuw aan het werk ging. Op uw werk vertelde u dat u een auto-ongeval gehad had. Op 8 saratan 1394 (29 juni 2015) diende u een aanvraag in om een paspoort te bekomen. Op 12 saratan 1394 (3 juli 2015) ging u uw paspoort afhalen. Enkele dagen later, het was toen 18 saratan (9 juli 2015), werd u opnieuw opgebeld. U werd gevraagd of u klaar was om hen te helpen. U bevestigde dit. Twee dagen later ging u terug naar uw werkplek en vroeg u vakantie aan. Hierop ging u naar uw ouderlijk huis, waar u vier dagen bleef. Op 25 saratan 1394 (16 juli 2015) vertrok u uit Afghanistan. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis. Ze vroegen naar u en sloegen uw vader.

U kwam op 9 september 2015 in België aan en diende op 14 september 2015 een asielaanvraag in. U stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor wraak van de taliban. Ten tijde van het gehoor legde u volgende originele documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw paspoort, uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), uw studentkaart, twee schooldocumenten, 6 certificaten van opleidingen die u heeft gevolgd, 2 certificaten van uw werk, de badge van uw werk, 17 foto's, een attest van het ziekenhuis, een brief opgesteld door de malik van Sardar Beek die uw problemen bevestigt en een enveloppe. Ook legde u volgende documenten neer die afkomstig zijn van België: uw Belgische arbeidskaart en twee medische documenten in verband met problemen aan uw oor.

Op 5 juli 2016 maakte u door middel van een email, opgesteld door uw sociaal assistent, nog enkele aanvullingen en verduidelijkingen over met betrekking tot het gehoor van 30 juni 2016.

Op 10 januari 2017 maakte u ook nog een psychologisch attest over, een attest van de dokter, een kopie van een brief van de taliban en van een klacht die werd opgesteld door de malik van Sardar Beek. Uit deze documenten blijkt dat uw vader werd vermoord omdat u niet met de taliban wilde meewerken en naar Europa bent gevlucht.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven onvoldoende overtuigend zijn, zodat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U verklaarde dat de taliban u benaderd hebben om hen informatie door te geven over hooggeplaatste personen binnen de overheid. Op de vraag waarom de taliban net u hebben uitgekozen, verklaarde u dat ze overal nuttige mensen vinden en een sterk netwerk hebben (CGVS, 17). Dit verklaart echter niet waarom ze dachten dat u onderdeel van dat netwerk zou willen uitmaken. U heeft immers geen enkele band met de taliban. Uw vader is een druiventeler, uw oom en schoonbroer zijn winkeliers en een andere oom werkt in zijn tuinen. Niemand van uw familie is betrokken bij de taliban of andere oppositiegroepen (CGVS, 10-11). U was zelf een gemotiveerde werknemer van Etisalat, die nooit eerder contact heeft gehad met de taliban. U kende niemand die lid was van de taliban, noch personen die de taliban steunden (CGVS, 16). U keurde zelfs - net als uw familie - de daden van de taliban af en beschouwde hen als slechte mensen (CGVS, 11). In deze omstandigheden acht het CGVS het weinig aannemelijk dat de taliban net u uitkozen om hun informant te zijn.

Wetende dat u geen enkele affiniteit had met de taliban zijn uw verklaringen over de manier waarop de taliban u hebben proberen in te lijven weinig geloofwaardig. Ze wonden er van in het begin geen doekjes om en zeiden u onmiddellijk dat ze van het Islamitische Emiraat waren en dat u met hen jihad diende te doen. Hoewel u hierdoor bang werd, hebben zij niet de moeite genomen om u met inhoudelijke argumenten proberen te winnen voor hun zaak (CGVS 16-17). Sterker nog, ze bedreigden u met de dood indien u niet op hun vraag zou ingaan (CGVS, 14). Bovendien lijkt het eerder dwaas en onvoorzichtig van de taliban om in het eerste inhoudelijke gesprek dat u met hen had al dadelijk de namen te noemen van de personen die ze wensten te targetten. Ze hadden immers nog geen vertrouwensband met u opgebouwd en liepen zo het risico dat u deze informatie zou doorgeven aan de autoriteiten, wat hun ultieme doel zou kunnen dwarsbomen. De door u beschreven aanpak van de taliban houdt dan ook weinig steek.

Ook over de verdere handelingen van de taliban zoals u ze beschreven heeft vallen gelijkaardige opmerkingen te maken. Hoewel u verklaarde dat ze u onderweg naar Qarabach hebben opgewacht en de bedoeling hadden om u af te maken (CGVS, 15), aanvaarden ze toch uw voorstel om hun informatie te geven tijdens de periode van eid, dat 25 dagen verder lag. Dat ze akkoord gingen om nog zo lang te wachten is bevreemdend gezien ze inmiddels wel wisten dat u hun zaak niet loyaal was. Deze periode van 25 dagen gaf u immers de kans bij uitstek om de autoriteiten of andere personen op de hoogte te stellen van wat er gaande was of maatregelen te nemen om aan hun te ontsnappen (CGVS, 4), zaken die u ook effectief in deze periode heeft gedaan.

Stel dat de taliban dit alles op deze manier zouden hebben aangepakt -hetgeen zeer onwaarschijnlijk lijkt- dan mag toch op zijn minst verwacht worden dat ze u in het oog zouden houden in de periode voorafgaand aan uw opdracht. U bent zonder problemen naar het overheidsdepartement gegaan waar paspoorten worden uitgereikt (u bent een paspoort gaan aanvragen en heeft het enkele dagen later ook opgehaald) en ook naar de ambassade van Iran waar u een visum wou aanvragen (CGVS, 4). Uw vader is samen met de malik van uw dorp naar het districtshoofd geweest om uw problemen uit de doeken te doen. Nadat de autoriteiten zijn verwittigd, bent u nog meer dan twee weken in Afghanistan gebleven. U bent in deze periode naar uw werk gegaan en u heeft vakantie aangevraagd (CGVS, 8), waarna u enkele dagen bij uw ouders bent gaan wonen. Naast het feit dat uw gedrag de plannen van de taliban volledig dwarsboonden ging het ook in tegen hun orders, gezien ze u hadden opgedragen om gewoon naar uw werk te blijven gaan (CGVS, 15). Het is dan ook uiterst eigenaardig dat u geen melding maakt van enige moeilijkheden tijdens deze periode. U verklaarde zelfs expliciet dat er verder niets gebeurde en dat u geen andere problemen heeft gehad (CGVS, 15). Dit is des te vreemder, aangezien u zelf tijdens het gehoor aangaf dat de inlichtingen van de taliban heel sterk zijn (CGVS, 16). Zo zijn ze inderdaad in staat gebleken om uw naam te weten te komen, net als de plaats waar u vandaan kwam, wat u deed van werk en wat uw privé telefoonnummer was (CGVS, 14 en 16). Ook wisten ze op welk moment u naar uw ouderlijk huis in Qarabach ging, gezien ze u onderweg hebben opgewacht. Dat u ongemerkt de autoriteiten kon verwittigen, uw vertrek kon voorbereiden en uiteindelijk ook uit Afghanistan bent kunnen vertrekken, zonder dat de taliban hier een stokje voor gestoken heeft is, niet geloofwaardig.

Over uw opdracht hebben ze u onder meer gezegd dat u hen informatie moest geven wanneer Hadji Safi, het hoofd van de gevangenis van Bagram, Anwa Khan Urikhel, volksvertegenwoordiger in het parlement en Mirwais, commandant van het Quick Reaction Force, naar Qarabach zouden komen. Wanneer u gevraagd wordt hoe u aan deze gegevens kon komen, legde u uit dat u, als teamleader, toegang had tot een software systeem waarmee alle telefoongesprekken worden opgenomen. Door naar hun telefoongesprekken te luisteren zou u deze informatie kunnen te weten komen. Wanneer u om uitleg werd gevraagd hoe het komt dat u de bevoegdheid had om opgenomen telefoongesprekken te beluisteren, legde u uit dat dit enkel kon na een email van een klant die kloeg dat zijn krediet weg was. Zo vertelde u dat na zulke klacht eerst het data- en telefonieverbruik van de klant werd geraadpleegd. Wanneer een klant er dan nog niet over overtuigd was dat hij effectief zijn krediet had opgebruikt, verklaarde u dat u hierop de telefoonconversaties van de klanten kon beluisteren om aan te tonen dat zij wel degelijk de personen zijn die de simkaart gebruikten (CGVS, 18-19). Dat de consumentendienst inzage heeft in het data- en telefoniegebruik van klanten is logisch maar dat de consumentendienst alle telefoonconversaties kon beluisteren, met als doel aan te tonen dat de persoon die de gesprekken voert dezelfde is als diegene op wiens naam de simkaart staat geregistreerd -want hier komt wat u vertelt op neer- is weinig aannemelijk.

Vervolgens is het ook eigenaardig dat de taliban geen verdere afspraken met u gemaakt hebben over hoe u dit alles moest aanpakken, hoe de informatie moest doorgegeven worden enzoverder. U verklaarde dat de taliban u opnieuw hebben opgebeld, enkele dagen voor u aan uw opdracht ging beginnen, en dat ze enkel vroegen of u klaar was om hen te helpen. U bevestigde dit (CGVS, 15), maar verdere afspraken werden er niet gemaakt (CGVS, 18). Tenslotte valt ook de reactie van het districtshoofd op wanneer hij over uw problemen hoort. Uw vader ging immers met de malik van uw dorp

naar het districtshoofd en vertelde hem dat u geweigerd had om mee te werken met de taliban en dat u geslagen werd. Volgens uw verklaringen antwoordde het districtshoofd hierop dat mensen die niet willen meewerken met de terroristen door hen worden vermoord en gaf hij het advies om stilletjes weg te gaan bij uw werk en ergens naar toe te gaan, aangezien er niets tegen de terroristen te beginnen valt (CGVS, 15). Dit is een zeer opmerkelijke houding van het hoofd van een district, des te meer aangezien de taliban net aanvallen planden op zijn eigen grondgebied.

Al deze elementen maken dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat u door de taliban bent benaderd om voor hen een opdracht uit te voeren en omwille van deze reden uit Afghanistan bent moeten vertrekken. Het CGVS wil hier volledigheidshalve aan toevoegen dat uw beroepsprofiel als teamleider bij de consumentendienst van het telecommunicatiebedrijf Etisalat niet betwist wordt. Op basis van uw verklaringen toont u echter niet aan dat u louter door deze beroepsactiviteiten een risico loopt op een persoonlijke en doelgerichte vervolging. Zoals duidelijk blijkt uit voorgaande argumentatie kan er geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aan uw professionele activiteiten verbindt.

Aangaande uw vader verklaarde u tijdens het gehoor dat hij werd geslagen door mannen die naar zijn huis kwamen, op zoek naar u. Enkele maanden na het gehoor op het CGVS maakt u informatie over die stelt dat uw vader werd vermoord, omdat u niet met de taliban wilde meewerken en naar Europa bent gevlucht. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door u verklaarde problemen met de taliban, maakt u evenmin aannemelijk dat uw vader omwille van deze problemen werd vermoord.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en paspoort kunnen enkel uw Afghaanse identiteit aantonen, dewelke hier niet wordt betwist. De documenten aangaande uw scholing en tewerkstelling bij Etisalat houden geen verband met uw eigenlijke asielrelaas, evenmin uw Belgische arbeidskaart. U legde ook een document voor dat werd opgesteld door het hospitaal in Qarabach. Volgens uw verklaringen wordt u in dit document naar een ander hospitaal verwezen voor verdere behandeling (CGVS, 6). Het is echter opvallend dat dit document enkel spreekt over "verwondingen aan oren en neus", zonder dat deze verwondingen verder omschreven zijn. Er kan toch verwacht worden dat een doorverwijzingsbrief van een ziekenhuis een (al is het beknopte) medische analyse inhoudt van het probleem, alsook de reeds verstrekte behandelingen. Bovendien is het eerder vreemd dat u de doorverwijzing in uw bezit heeft, aangezien u volgens uw verklaringen wel degelijk naar een ander ziekenhuis bent geweest. Dat uw vader het bijhield omdat jullie niet naar het gesuggereerde overheidsziekenhuis zijn geweest, is weinig logisch aangezien de brief niet aan een welbepaald ziekenhuis was gericht (CGVS, 6). Los van deze bedenkingen zegt de brief niets over de manier waarop de verwondingen tot stand zijn gekomen. Dit kan ook gesteld worden over de medische attesten (dd. 26 november 2015 en 28 januari 2016), die door Belgische artsen werden opgesteld naar aanleiding van de problemen aan uw oor. U legde verder nog twee attesten neer die uw psychologische toestand beschrijven. Het attest opgesteld door dokter T.(...) M.(...) beschrijft uw psychologische problemen die aanwezig zijn sinds de dood van uw vader. Het attest opgesteld door psychologe C.(...) P.(...) beschrijft dezelfde gebeurtenissen als diegene die u bij het CGVS heeft ingeroepen als directe vluchtaanleiding en vermeldt de psychologische problemen die u ervaart, met als conclusie dat u leidt aan een post-traumatische stressstoornis. Hoewel er niet wordt betwist dat u mogelijks psychologische klachten heeft, dient te worden opgemerkt dat u uitgebreid bent bevraagd over wat in de attesten wordt beschreven als de oorzaak van uw klachten. Het CGVS kwam hierover tot de conclusie dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. Het loutere gegeven dat de attesten een korte samenvatting geven van uw asielrelaas, doet geen ander licht werpen op de beoordeling die het CGVS hierover heeft gedaan.

Verder legde u twee documenten voor die zijn opgesteld door de malik van uw dorp. Deze documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor er weinig waarde aan kan worden gehecht. U legde verder nog een brief neer die door de taliban werd opgesteld. Los van het feit dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban, nadat ze een moord plegen, een chronologische samenvatting gaan maken van de gebeurtenissen en deze in een brief gaan neerpennen, kan er over al deze documenten worden gesteld dat ze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in

Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven onvoldoende overtuigend zijn, zodat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U verklaarde dat de taliban u benaderd hebben om hen informatie door te geven over hooggeplaatste personen binnen de overheid. Op de vraag waarom de taliban net u hebben uitgekozen, verklaarde u dat ze overal nuttige mensen vinden en een sterk netwerk hebben (CGVS, 17). Dit verklaart echter niet waarom ze dachten dat u onderdeel van dat netwerk zou willen uitmaken. U heeft immers geen enkele band met de taliban. Uw vader is een druiventeler, uw oom en schoonbroer zijn winkeliers en een andere oom werkt in zijn tuinen. Niemand van uw familie is betrokken bij de taliban of andere oppositiegroepen (CGVS, 10-11). U was zelf een gemotiveerde werknemer van Etisalat, die nooit eerder contact heeft gehad met de taliban. U kende niemand die lid was van de taliban, noch personen die de taliban steunden (CGVS, 16). U keurde zelfs - net als uw familie - de daden van de taliban af en beschouwde hen als slechte mensen (CGVS, 11). In deze omstandigheden acht het CGVS het weinig aannemelijk dat de taliban net u uitkozen om hun informant te zijn.

Wetende dat u geen enkele affiniteit had met de taliban zijn uw verklaringen over de manier waarop de taliban u hebben proberen in te lijven weinig geloofwaardig. Ze wonden er van in het begin geen doekjes om en zeiden u onmiddellijk dat ze van het Islamitische Emiraat waren en dat u met hen jihad diende te doen. Hoewel u hierdoor bang werd, hebben zij niet de moeite genomen om u met inhoudelijke argumenten proberen te winnen voor hun zaak (CGVS 16-17). Sterker nog, ze bedreigden u met de dood indien u niet op hun vraag zou ingaan (CGVS, 14). Bovendien lijkt het eerder dwaas en

onvoorzichtig van de taliban om in het eerste inhoudelijke gesprek dat u met hen had al dadelijk de namen te noemen van de personen die ze wensten te targetten. Ze hadden immers nog geen vertrouwensband met u opgebouwd en liepen zo het risico dat u deze informatie zou doorgeven aan de autoriteiten, wat hun ultieme doel zou kunnen dwarsbomen. De door u beschreven aanpak van de taliban houdt dan ook weinig steek.

Ook over de verdere handelingen van de taliban zoals u ze beschreven heeft vallen gelijkaardige opmerkingen te maken. Hoewel u verklaarde dat ze u onderweg naar Qarabach hebben opgewacht en de bedoeling hadden om u af te maken (CGVS, 15), aanvaarden ze toch uw voorstel om hun informatie te geven tijdens de periode van eid, dat 25 dagen verder lag. Dat ze akkoord gingen om nog zo lang te wachten is bevreemdend gezien ze inmiddels wel wisten dat u hun zaak niet loyaal was. Deze periode van 25 dagen gaf u immers de kans bij uitstek om de autoriteiten of andere personen op de hoogte te stellen van wat er gaande was of maatregelen te nemen om aan hun te ontsnappen (CGVS, 4), zaken die u ook effectief in deze periode heeft gedaan.

Stel dat de taliban dit alles op deze manier zouden hebben aangepakt -hetgeen zeer onwaarschijnlijk lijkt- dan mag toch op zijn minst verwacht worden dat ze u in het oog zouden houden in de periode voorafgaand aan uw opdracht. U bent zonder problemen naar het overheidsdepartement gegaan waar paspoorten worden uitgereikt (u bent een paspoort gaan aanvragen en heeft het enkele dagen later ook opgehaald) en ook naar de ambassade van Iran waar u een visum wou aanvragen (CGVS, 4). Uw vader is samen met de malik van uw dorp naar het districtshoofd geweest om uw problemen uit de doeken te doen. Nadat de autoriteiten zijn verwittigd, bent u nog meer dan twee weken in Afghanistan gebleven. U bent in deze periode naar uw werk gegaan en u heeft vakantie aangevraagd (CGVS, 8), waarna u enkele dagen bij uw ouders bent gaan wonen. Naast het feit dat uw gedrag de plannen van de taliban volledig dwarsboomden ging het ook in tegen hun orders, gezien ze u hadden opgedragen om gewoon naar uw werk te blijven gaan (CGVS, 15). Het is dan ook uiterst eigenaardig dat u geen melding maakt van enige moeilijkheden tijdens deze periode. U verklaarde zelfs expliciet dat er verder niets gebeurde en dat u geen andere problemen heeft gehad (CGVS, 15). Dit is des te vreemder, aangezien u zelf tijdens het gehoor aangaf dat de inlichtingen van de taliban heel sterk zijn (CGVS, 16). Zo zijn ze inderdaad in staat gebleken om uw naam te weten te komen, net als de plaats waar u vandaan kwam, wat u deed van werk en wat uw privé telefoonnummer was (CGVS, 14 en 16). Ook wisten ze op welk moment u naar uw ouderlijk huis in Qarabach ging, gezien ze u onderweg hebben opgewacht. Dat u ongemerkt de autoriteiten kon verwittigen, uw vertrek kon voorbereiden en uiteindelijk ook uit Afghanistan bent kunnen vertrekken, zonder dat de taliban hier een stokje voor gestoken heeft is, niet geloofwaardig.

Over uw opdracht hebben ze u onder meer gezegd dat u hen informatie moest geven wanneer Hadji Safi, het hoofd van de gevangenis van Bagram, Anwa Khan Urikhel, volksvertegenwoordiger in het parlement en Mirwais, commandant van het Quick Reaction Force, naar Qarabach zouden komen. Wanneer u gevraagd wordt hoe u aan deze gegevens kon komen, legde u uit dat u, als teamleader, toegang had tot een software systeem waarmee alle telefoongesprekken worden opgenomen. Door naar hun telefoongesprekken te luisteren zou u deze informatie kunnen te weten komen. Wanneer u om uitleg werd gevraagd hoe het komt dat u de bevoegdheid had om opgenomen telefoongesprekken te beluisteren, legde u uit dat dit enkel kon na een email van een klant die kloeg dat zijn krediet weg was. Zo vertelde u dat na zulke klacht eerst het data- en telefonieverbruik van de klant werd geraadpleegd. Wanneer een klant er dan nog niet over overtuigd was dat hij effectief zijn krediet had opgebruikt, verklaarde u dat u hierop de telefoonconversaties van de klanten kon beluisteren om aan te tonen dat zij wel degelijk de personen zijn die de simkaart gebruikten (CGVS, 18-19). Dat de consumentendienst inzage heeft in het data- en telefoniegebruik van klanten is logisch maar dat de consumentendienst alle telefoonconversaties kon beluisteren, met als doel aan te tonen dat de persoon die de gesprekken voert dezelfde is als diegene op wiens naam de simkaart staat geregistreerd -want hier komt wat u vertelt op neer- is weinig aannemelijk.

Vervolgens is het ook eigenaardig dat de taliban geen verdere afspraken met u gemaakt hebben over hoe u dit alles moest aanpakken, hoe de informatie moest doorgegeven worden enzoverder. U verklaarde dat de taliban u opnieuw hebben opgebeld, enkele dagen voor u aan uw opdracht ging beginnen, en dat ze enkel vroegen of u klaar was om hen te helpen. U bevestigde dit (CGVS, 15), maar verdere afspraken werden er niet gemaakt (CGVS, 18). Tenslotte valt ook de reactie van het districtshoofd op wanneer hij over uw problemen hoort. Uw vader ging immers met de malik van uw dorp naar het districtshoofd en vertelde hem dat u geweigerd had om mee te werken met de taliban en dat u geslagen werd. Volgens uw verklaringen antwoordde het districtshoofd hierop dat mensen die niet willen

meewerken met de terroristen door hen worden vermoord en gaf hij het advies om stilletjes weg te gaan bij uw werk en ergens naar toe te gaan, aangezien er niets tegen de terroristen te beginnen valt (CGVS, 15). Dit is een zeer opmerkelijke houding van het hoofd van een district, des te meer aangezien de taliban net aanvallen planden op zijn eigen grondgebied.

Al deze elementen maken dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat u door de taliban bent benaderd om voor hen een opdracht uit te voeren en omwille van deze reden uit Afghanistan bent moeten vertrekken. Het CGVS wil hier volledigheidshalve aan toevoegen dat uw beroepsprofiel als teamleider bij de consumentendienst van het telecommunicatiebedrijf Etisalat niet betwist wordt. Op basis van uw verklaringen toont u echter niet aan dat u louter door deze beroepsactiviteiten een risico loopt op een persoonlijke en doelgerichte vervolging. Zoals duidelijk blijkt uit voorgaande argumentatie kan er geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aan uw professionele activiteiten verbindt.

Aangaande uw vader verklaarde u tijdens het gehoor dat hij werd geslagen door mannen die naar zijn huis kwamen, op zoek naar u. Enkele maanden na het gehoor op het CGVS maakt u informatie over die stelt dat uw vader werd vermoord, omdat u niet met de taliban wilde meewerken en naar Europa bent gevlucht. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door u verklaarde problemen met de taliban, maakt u evenmin aannemelijk dat uw vader omwille van deze problemen werd vermoord.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en paspoort kunnen enkel uw Afghaanse identiteit aantonen, dewelke hier niet wordt betwist. De documenten aangaande uw scholing en tewerkstelling bij Etisalat houden geen verband met uw eigenlijke asielrelaas, evenmin uw Belgische arbeidskaart. U legde ook een document voor dat werd opgesteld door het hospitaal in Qarabach. Volgens uw verklaringen wordt u in dit document naar een ander hospitaal verwezen voor verdere behandeling (CGVS, 6). Het is echter opvallend dat dit document enkel spreekt over "verwondingen aan oren en neus", zonder dat deze verwondingen verder omschreven zijn. Er kan toch verwacht worden dat een doorverwijzingsbrief van een ziekenhuis een (al is het beknopte) medische analyse inhoudt van het probleem, alsook de reeds verstrekte behandelingen. Bovendien is het eerder vreemd dat u de doorverwijzing in uw bezit heeft, aangezien u volgens uw verklaringen wel degelijk naar een ander ziekenhuis bent geweest. Dat uw vader het bijhield omdat jullie niet naar het gesuggereerde overheidsziekenhuis zijn geweest, is weinig logisch aangezien de brief niet aan een welbepaald ziekenhuis was gericht (CGVS, 6). Los van deze bedenkingen zegt de brief niets over de manier waarop de verwondingen tot stand zijn gekomen. Dit kan ook gesteld worden over de medische attesten (dd. 26 november 2015 en 28 januari 2016), die door Belgische artsen werden opgesteld naar aanleiding van de problemen aan uw oor. U legde verder nog twee attesten neer die uw psychologische toestand beschrijven. Het attest opgesteld door dokter T.(...) M.(...) beschrijft uw psychologische problemen die aanwezig zijn sinds de dood van uw vader. Het attest opgesteld door psychologe C.(...) P.(...) beschrijft dezelfde gebeurtenissen als diegene die u bij het CGVS heeft ingeroepen als directe vluchtaanleiding en vermeldt de psychologische problemen die u ervaart, met als conclusie dat u leidt aan een post-traumatische stressstoornis. Hoewel er niet wordt betwist dat u mogelijks psychologische klachten heeft, dient te worden opgemerkt dat u uitgebreid bent bevraagd over wat in de attesten wordt beschreven als de oorzaak van uw klachten. Het CGVS kwam hierover tot de conclusie dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. Het loutere gegeven dat de attesten een korte samenvatting geven van uw asielrelaas, doet geen ander licht werpen op de beoordeling die het CGVS hierover heeft gedaan.

Verder legde u twee documenten voor die zijn opgesteld door de malik van uw dorp. Deze documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor er weinig waarde aan kan worden gehecht. U legde verder nog een brief neer die door de taliban werd opgesteld. Los van het feit dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban, nadat ze een moord plegen, een chronologische samenvatting gaan maken van de gebeurtenissen en deze in een brief gaan neerpennen, kan er over al deze documenten worden gesteld dat ze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Met betrekking tot de door u

voorgelegde documenten dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. (...)".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker er allereerst op wijst dat door de verwerende partij niet wordt getwijfeld aan zijn nationaliteit, identiteit, regio van herkomst en werkzaamheden bij Etisalat, doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane vaststellingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

De Raad deelt het standpunt van de verwerende partij dat op basis van verzoekers verklaringen geheel niet duidelijk is waarom de taliban uitgerekend verzoeker zouden hebben benaderd om hen informatie te bezorgen over hooggeplaatste personen binnen de overheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als teamleider van de consumentendienst binnen het telecommunicatiebedrijf Etisalat een dermate invloedrijke job had dat hij in het vizier van de taliban zou zijn gekomen als potentiële informant. De Raad kan aanvaarden dat de consumentendienst van een telefoonmaatschappij logischerwijze inzage heeft in het data- en telefoniegebruik van de klanten, maar is niet overtuigd dat diezelfde dienst ook over de technische mogelijkheid beschikt, laat staan de formele bevoegdheid, om geregistreerde telefoongesprekken van klanten te beluisteren en aldus toegang heeft tot potentieel gevoelige informatie uit de privésfeer.

Het gegeven dat de taliban geen menslievende organisatie is die mensen op een vriendelijke manier ervan tracht te overtuigen met hen samen te werken, verklaart niet waarom zij aan verzoeker van meet af aan onthullen wie ze zijn en wat ze concreet van hem verwachten, en hem daarbij met de dood bedreigen, zonder eerst te polsen in welke mate verzoeker eventueel met argumenten voor hun zaak kan worden gewonnen – verzoeker verklaarde dat hem in ruil voor zijn medewerking geld werd geboden, hetgeen er toch op duidt dat de taliban rekening hielden met de mogelijkheid dat verzoeker uit financiële overwegingen zou zwichten (stuk 5, gehoorverslag, p. 14) – of zijn loyaliteit in geval van medewerking in te schatten. Indien de taliban erop vertrouwen dat zij louter door de mensen angst in te boezemen en te bedreigen hen zover kunnen krijgen dat ze hun medewerking verlenen, valt niet in te zien waarom zij het klaarblijkelijk nodig vonden om verzoeker gerust te stellen dat de autoriteiten hem niets zouden kunnen maken en hem in ruil voor zijn hulp zelfs een som geld in het vooruitzicht te stellen. Door ook meteen de namen prijs te geven van de personen die voor de taliban een doelwit vormden, stelde de taliban zich tevens bloot aan het risico dat verzoeker deze informatie zou doorspelen aan de autoriteiten, die zo de gelegenheid zouden hebben om beschermingsmaatregelen te treffen ten aanzien van deze personen en hun plannen te dwarsbomen. Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoonde dat aangiftes van mogelijke aanslagen zonder concreet bewijs zonder gevolg worden geklasseerd, vormt het feit dat men de identiteit van de bedreigers niet kent geen beletsel voor het nemen van voormelde maatregelen.

Verzoekers uitleg dat verzoeker de taliban ervan had kunnen overtuigen dat het beter was te wachten tot zijn baas op reis was om informatie door te spelen, verklaart niet waarom zij bereid waren het risico te lopen dat verzoeker in tussentijd de autoriteiten op de hoogte zou stellen of maatregelen zou nemen om aan hen te ontsnappen, zeker gelet op het complete gebrek aan medewerking waarvan verzoeker tot dusver had getuigd. Dat de taliban ervan zouden zijn uitgegaan dat ze verzoeker op andere gedachten konden brengen door hem het ziekenhuis in te slaan en het niet nodig achtten om een oog op hem te houden en desnoods actie te ondernemen tot aan het 'Eid al-Fitr', acht de Raad niet aannemelijk gelet op voormeld risico dat verzoeker de autoriteiten zou verwittigen of zijn vertrek zou voorbereiden. De taliban kunnen van dit risico niet onwetend zijn geweest, temeer daar verzoeker melding maakte van andere teamleiders met gelijkaardige problemen die het bedrijf in alle stilte hadden verlaten en naar het buitenland waren vertrokken (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Waar verzoeker aanvoert dat hij er alles aan gedaan heeft om de taliban ervan te overtuigen dat hij zijn belofte zou nakomen en bij hen geen argwaan te wekken, wijst de Raad hem erop dat hij verklaarde in de periode voorafgaand aan zijn opdracht voor de taliban een paspoort en visum te hebben aangevraagd en zo'n vijf dagen voor zijn vertrek verlof te hebben aangevraagd om vervolgens bij zijn ouders te gaan wonen,

en dit in de wetenschap dat de taliban over heel sterke inlichtingen beschikken (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 9, 16). Verzoeker kan gelet op deze verklaringen niet ernstig menen dat indien de taliban hem in de gaten zouden gehouden hebben, zij zouden hebben gezien dat hij zijn dagelijks leven voortzette en niet trachtte te vluchten.

Waar verzoeker herhaalt dat het districtshoofd zijn vader meedeelde dat hij verzoeker geen bescherming kon bieden, biedt hij geen verklaring voor deze opmerkelijke reactie van een lokale autoriteit die verondersteld mag worden de veiligheid binnen het eigen district te behartigen.

Door eveneens slechts te herhalen dat verzoeker de gesprekken van klanten kon beluisteren, zij het onder strikte voorwaarden, maakt verzoeker niet aannemelijk dat medewerkers van de consumentendienst over dergelijke bevoegdheid zouden beschikken.

In de mate dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde problemen met de taliban op grond van de hoger uiteengezette motieven, waaraan door verzoeker geen afbreuk wordt gedaan, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn vader omwille van deze problemen werd vermoord, laat staan dat hij zelfmoord heeft proberen te plegen toen hij dit nieuws vernam.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt opgemerkt:

“De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en paspoort kunnen enkel uw Afghaanse identiteit aantonen, dewelke hier niet wordt betwist. De documenten aangaande uw scholing en tewerkstelling bij Etisalat houden geen verband met uw eigenlijke asielrelaas, evenmin uw Belgische arbeidskaart. U legde ook een document voor dat werd opgesteld door het hospitaal in Qarabach. Volgens uw verklaringen wordt u in dit document naar een ander hospitaal verwezen voor verdere behandeling (CGVS, 6). Het is echter opvallend dat dit document enkel spreekt over “verwondingen aan oren en neus”, zonder dat deze verwondingen verder omschreven zijn. Er kan toch verwacht worden dat een doorverwijzingsbrief van een ziekenhuis een (al is het beknopte) medische analyse inhoudt van het probleem, alsook de reeds verstrekte behandelingen. Bovendien is het eerder vreemd dat u de doorverwijzing in uw bezit heeft, aangezien u volgens uw verklaringen wel degelijk naar een ander ziekenhuis bent geweest. Dat uw vader het bijhield omdat jullie niet naar het gesuggereerde overheidsziekenhuis zijn geweest, is weinig logisch aangezien de brief niet aan een welbepaald ziekenhuis was gericht (CGVS, 6). Los van deze bedenkingen zegt de brief niets over de manier waarop de verwondingen tot stand zijn gekomen. Dit kan ook gesteld worden over de medische attesten (dd. 26 november 2015 en 28 januari 2016), die door Belgische artsen werden opgesteld naar aanleiding van de problemen aan uw oor. U legde verder nog twee attesten neer die uw psychologische toestand beschrijven. Het attest opgesteld door dokter T.(...) M.(...) beschrijft uw psychologische problemen die aanwezig zijn sinds de dood van uw vader. Het attest opgesteld door psychologe C.(...) P.(...) beschrijft dezelfde gebeurtenissen als diegene die u bij het CGVS heeft ingeroepen als directe vluchtaanleiding en vermeldt de psychologische problemen die u ervaart, met als conclusie dat u leidt aan een post-traumatische stressstoornis. Hoewel er niet wordt betwist dat u mogelijks psychologische klachten heeft, dient te worden opgemerkt dat u uitgebreid bent bevraagd over wat in de attesten wordt beschreven als de oorzaak van uw klachten. Het CGVS kwam hierover tot de conclusie dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. Het loutere gegeven dat de attesten een korte samenvatting geven van uw asielrelaas, doet geen ander licht werpen op de beoordeling die het CGVS hierover heeft gedaan.

Verder legde u twee documenten voor die zijn opgesteld door de malik van uw dorp. Deze documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor er weinig waarde aan kan worden gehecht. U legde verder nog een brief neer die door de taliban werd opgesteld. Los van het feit dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban, nadat ze een moord plegen, een chronologische samenvatting gaan maken van de gebeurtenissen en deze in een brief gaan neerpennen, kan er over al deze documenten worden gesteld dat ze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.”

Verzoeker laat deze vaststellingen geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet volhouden dat de motivering van de bestreden beslissing een subjectief karakter zou hebben, noch dat de door hem neergelegde documenten door de verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht. Verzoeker licht tevens niet toe in welke zin "*de levensomstandigheden in [zijn] regio van herkomst*" een ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van zijn asielrelaas.

Middels een aanvullende nota van 8 mei 2017 brengt verzoeker een brief van zijn psychologe (stuk 1) en een verklaring van zijn werkgever (stuk 2) bij. In de brief die afkomstig zou zijn van zijn psychologe, die werd opgesteld op vraag van verzoeker, wordt gesteld dat verzoeker aan een posttraumatische stressstoornis lijdt als gevolg van het wegvallen van zijn vader. De Raad stelt vast dat het door verzoeker neergelegde document afkomstig is van dokter M.T., zijnde dezelfde dokter waarvan verzoeker reeds eerder een stuk neerlegde. Dat verzoeker ten overstaan van deze dokter heeft verklaard dat hij met psychologische problemen kampt ten gevolge van het overlijden van zijn vader, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het overlijden van zijn vader – voor zover daaraan enig geloof mag worden gehecht – verband houdt met zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Het is op basis van dit document overigens niet duidelijk op welke wijze de diagnose van posttraumatische stressstoornis werd gesteld. De Raad stelt vast dat hieruit niet blijkt dat er een diepgaand medisch onderzoek heeft plaatsgevonden waaruit onomstotelijk blijkt dat de cognitieve capaciteiten van verzoeker dermate zijn aangetast dat hij niet in staat is om een coherent en aannemelijk asielrelaas naar voor te brengen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker slechts een fotokopie neerlegt van de verklaring van zijn werkgever, bevat dit document geen elementen die een ander licht werpen op de appreciatie van zijn asielmotieven. Het gegeven dat verzoeker gedurende zekere tijd als teamleider bij de consumentendienst van het telecommunicatiebedrijf Etisalat heeft gewerkt, staat *in casu* niet ter discussie. In de verklaring wordt nergens melding gemaakt van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten, noch blijkt uit de functieomschrijving dat verzoeker bevoegd was om desgevallend de geregistreerde conversaties van klanten te beluisteren.

Ter zitting van 12 mei 2017 legt verzoeker het origineel van voormelde verklaring van zijn werkgever neer. Voormelde opmerkingen met betrekking tot de inhoud van deze verklaring gelden onverminderd.

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoeker het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van november 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk ‘collateral damage’ onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de mensenrechtensituatie in Afghanistan en betoogt dat er in Afghanistan steeds meer aanslagen worden gepleegd en het aantal burgerslachtoffers er spectaculair gestegen is, wijst de Raad op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan grote regionale verschillen vertoont derwijze dat *in casu* enkel de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de stad Kabul, relevant is. Wat betreft de situatie in Kabul, voegt verzoeker verschillende persartikels over recente aanslagen in de stad (stukken 3-9). Deze duiden er evenwel niet op dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Daargelaten een enkele aanslag waarvan het doel onduidelijk was (stuk 6), betreft het voornamelijk incidenten die kaderen binnen voormeld patroon van aanslagen waarbij de Afghaanse overheid en haar personeel worden gevisieerd maar waarbij burgers als dusdanig geen doelwit vormen (stukken 5, 8, 9). Daarnaast gaat het om aanslagen waarbij de sjiitische minderheid werd gevisieerd en die door IS werden opgeëist (stukken 3, 4, 7). Verzoeker behoort tot geen van de categorieën die een bijzonder risico lopen om bij een aanslag te worden gevisieerd. Waar verzoeker betoogt dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en ten prooi zal vallen aan de taliban – volgens verzoeker is hij een gemakkelijk slachtoffer om door de taliban te worden gerekruteerd en als martelaar te worden ingezet –, dient mede gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas te worden vastgesteld dat er in zijn hoofdte geen concrete aanwijzingen zijn dat hij in zijn land van herkomst door de taliban zou worden bedreigd of vervolgd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF